

Σημερινή σύγχυση και συνέχεια της Ορθοδοξίας

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)

Όσο η αποσπασματική αποδοχή της Ορθόδοξης Θεολογίας - αυτό δηλαδή που ονομάζεται αίρεση - θα μεταφέρεται στην καθημερινότητα τόσο θα ταλαιπωρούμαστε από συμπλέγματα και ενοχές και η ζωή μας δεν θα έχει πληρότητα. Με βάση την πιο πάνω θεώρηση είναι αναγκαίο να ξεκαθαριστούν τα εξής δύο σημεία:

1. Η Θεολογία, κατά τους αγίους Πατέρες, αναφέρεται μεν στο Θεό αλλά αφορά τον άνθρωπο που θέλει να ομοιωθεί με αυτόν, ζώντας τη ζωή του Χριστού ως Θεανθρώπου. Γι' αυτό, ο αγώνας που έκαναν στις Οικουμενικές Συνόδους, αντιπαλεύοντας με τους αιρετικούς που αλλοίωναν τις αλήθειες περί Θεού - τα δόγματα, αφορούσε την ανθρώπινη ζωή. Αν δεχτούμε ότι ζούμε αυτό που πιστεύουμε, τότε κατανοούμε πόση σημασία για την ορθή ζωή μας έχει το ορθό δόγμα - Ορθοδοξία.

2. Το ορθό δόγμα ως βίωμα καθορίζει τον τρόπο ζωής μας όχι καλουπιάζοντάς τον αλλά δείχνοντάς του το πώς θα το ζήσουμε για να έχουμε τη χαρά και την ειρήνη

του Χριστού στην καρδιά μας, την πληρότητα του προσώπου μας, την ευρύτητα του πνεύματος, τη χάρη του Θεού κατοικούσα και μένουσα μέσα μας ως πραγματικότητα.

Είναι αλήθεια ότι σήμερα παρατηρείται σύγχυση στο πώς θα βιωθεί η Ορθοδοξία στην καθημερινότητα. Έτσι εκλαμβάνεται η ενοχή ως συντριβή καρδιάς, το σύμπλεγμα κατωτερότητας ως ταπείνωση, το σύμπλεγμα ανωτερότητας ως αξιοπρέπεια, η μεταμέλεια ως μετάνοια, ο εγωισμός ως διασφάλιση της προσωπικότητάς μας και άλλα «ων ουκ έστιν αριθμός»...

Βέβαια, για όσους γνώρισαν το αληθινό Πατερικό και Ορθόδοξο πνεύμα, δεν υπάρχει σύγχυση. Είναι ξεκάθαρο το τοπίο του βιώματος γιατί το είδαν να πραγματώνεται στα πρόσωπα συγκεκριμένων ανθρώπων. Η γνώση τους δεν είναι διανοητική ή θεωρητική. Ξέρουν πώς βιώνεται και πιο πολύ γνωρίζουν όταν και οι ίδιοι ζήσουν αυτό που «είδαν, άκουσαν, ψηλάφησαν», κατά τον Ευαγγελιστή Ιωάννη. Η συνάντηση με τέτοιους ανθρώπους - σημεία του Ορθόδοξου ήθους - είναι μια μεγάλη ευλογία. Γιατί, άλλωστε, ξέρουμε ότι αυτοί που επηρέασαν την πορεία της ζωής μας δεν ήταν οι θεωρητικοί δάσκαλοι, οποιασδήποτε μορφής, αλλά αυτοί που μας μετέφεραν την εμπειρία τους και μας έδειξαν το εφικτό της όντως ζωής, την ομορφιά του πνευματικού αγώνα, τη χαρά που πηγάζει από την αληθινή μετάνοια.

Στη σιωπή και την αφάνεια, στο «λάθε βιώσας», αποκαλύπτεται η αλήθεια του

Θεού και διακρίνεται το ψεύτικο από το κίβδηλο. Η προβολή και η διαφήμιση, αν επιδιώκεται, σκοτώνει. Αν επιβάλλεται υπό τις περιστάσεις ως διακόνημα για χάρη των άλλων, γίνεται ευλογία.

Η Ορθοδοξία, όπως διδάσκεται και βιώνεται, κατανοείται και απολαμβάνεται στο σημείο που μαθαίνεται θεωρητικά και πρακτικά «παρά τους πόδας» θεωρητικού και πρακτικού διδασκάλου. Έτσι συνεχίζεται η Παράδοση ως «εν αγίω Πνεύματι ζωή» κι άρα αληθινή και σώζουσα.

<http://bit.ly/2IsNaYZ>